

Pavla Fridrichová: Ta paní

Ta paní
co jela vedle mě v tramvaji
určitě nejdýl před hodinou
někoho zabila
vypila ho
a stiskla do pevných gest
kde se ztratil
takže nemůže být usvědčena
ale já to vidím stále
pořád ještě
chodí jak lis
a má krvavou pusou
ale ne, drahá,
tohle dělá neštěstí s lidma samo

Katka Krejčová: Monolog Ježíšova bratra cestou na Golgotu

Nakonec jsem přece přišel a pospíchám za nimi. Prošli už kolem Vás? Viděli jste to procesí s křížem? Ach ano, jistě jste ho viděli, křičí Vám to z očí, ještě jste rozrušeni tou podívanou! Sedíte před svými domy a neodvažujete se promluvit. Odvracíte tvář. Staré ženy halící se do šátku, muži ustupující do přítmi chodeb. . . Bosé nohy rozpačité přešlapují na prahu, polední žár. . . Děti skrčené ve stínu, sedíte v prachu na zemi, vy jediné neklopíte oči, neuhýbáte pohledem, vy jediné byste se snad nezdráhaly se mnou promluvit!

Ano, přišel jsem. Vydán Vám na milost, bezbranný, tváří v tvář Vašemu mlčení. Já, útrpně snášený chudák, slabý chudáček, který se zajíká při každém slově, ten od něj, ten druhý, ten Blázen, nešťastník, já nechtěný stín, přišel jsem a spěchám za nimi. Víím, že tudy prošli.

Když jste ho viděli, chvěli jste se hanbou? Sžíral Vás stud? Stud za všechny, kteří mu uvěřili? Hodili jste po něm kamenem? Vzpomněli jste na ty, kdo opustili vaše ohniště i pole a zanechali Vás bez vysvětlení, aby mohli odejít za ním? Odplivli jste si při pohledu na šilence, který Vás o všechno obral? Ty trosky slov, trosky naděje. . . Proč jste vůbec nešli s nimi? Ach, ano. . . odvracíte tvář. . . vždyť já víím, proč jste tu zůstali, a vy zase znáte mě. Já – věčný opozdilec, váhavec, zbabělec, já Vám ani tentokrát nevysvětlím, co znamenala jeho slova. Rozumím jenom prokletí, které uvalil na svůj rod i na nás všechny.

Pospíchám. Ale ne proto, abych viděl ukřižování. Šla s nimi matka. Klopýtala za ním, teď ještě běduje a vrhá se do prachu pod nohy vojáků. Marie a Jan ji jistě opatrují. Nařídil jim to a oni udělají všechno, co jim řekne.

Na poslední chvíli jsem se rozhodl, proto jdu za nimi, slyšíte? Ale jen kvůli matce, vždyť jsou všichni nepřítelni! Pro samo zoufalství ji nechají zranit se o zbraně vojáků, rvát si vlasy a vrhat se před ním na koleno. Ale on ji nezastavil, aby ji pozvedl, protože bude právě žehnat malomocným při krajích cest!

Nechte mě už přeci projít! Nepoutávejte mě svou záští! Do této chvíle na mou hlavu dopadaly Vaše nářky a kletby, byl jsem to já, chudáček, stín, ten druhý, byl jsem to já, kdo znamenal prostředníka mezi jeho šílenstvím a Vámi. Byl jsem jediný, kdo ještě mluvil

Vaší řečí, když se on a jeho nejbližší živili pouze přeludy a hovořili slovy, kterým jste nerozuměli.

Do této chvíle jste se rozhořčeně vrhali na mě. Chtěli jste vysvětlení. Ale nikdy jste ji nedostali, slyšíte? A ani dnes, když má zemřít, Vám ji nedám! I kdybych stokrát chtěl, nedám Vám ji. Nemohu. Jsem v jeho očích jenom zrnko písku. Stejně tak matka, otec, stejně tak jeden každý z Vás. Nemohu Vám dát vysvětlení, protože ani on mi ji nikdy nedal.

Sedíte před svými domy a neodvažujete se promluvit. Staré ženy, muži, děti. Polední žár. Propusťte mě už konečně! Ne, nechci vidět ukřižování a nemohu ničemu zabránit. Ani nechci truchlit s nimi, propusťte mě. Já, chudák, ten druhý, ten stín, já se teď musím postarat o matku a odvést ji domů dřív, než mě začnou zatloukat hřeby do dlani, dřív než jeho tvář zbledne a ona pozná, že jeho oči se nikdy nedívaly na ni, ale jinač, mnohem dál, mimo ni.

Nechte mě projít, protože Vás o to prosím, už naposledy. Protože cítím, že můj krok je jistý a pevný. Nenechám se zastavit ani Vaší nedůvěrou ve mě, ani ničím jiným, nemáte nade mnou žádnou moc, protože on ji také nikdy neměl. Teprve se smrtí těla začíná život stínu. On má dnes zemřít. Musím jít a odvést ji domu. K ohništi, stádům a poli, které už dlouho nikdo neobdělává.

Milan Šťastný: Ježíšova sestra

„Já tě odněkud znám“, překvapil mě zezadu takový špinavý, oteklý chlápek s bolákama ve tváři.

„To sotva“, odvětila jsem a chystala se zvednout a odejít. Co se s ním budu vybavovat. Aniž by se zeptal, co piju, objednal dva rumy. Tak jsem si řekla, že ještě chvíli posedím.

„Seš mi nějaká povědomá“, přemýšlel ten otrapa, čelo se mu krabátilo a z úst vycházel štiplavý pach.

„Nejsem odtud, s někým si mě pletete“, odbyla jsem ho a kopl do sebe rum.

„Já víím, že ne“, na to on. „Vypadáš jak z jiného světa.“

„To jako ze záhrobí?“ zeptala jsem se podrážděně. Je fakt, že jsem nevypadala nejlíp, žádná mladice jsem už nebyla a roky strádání a trápení na tomhle světě ze mě udělaly strhanou vyhublou trosku. Hospodská nesla další štamprle a ten „krasavec“ pořád naléhal, ať mu něco o sobě prozradím, že mě určitě zná, ale teď má trochu okno. Po další rundě jsem jeho naléhání podlehla. Moc už nesnesu, takže jsem se dostala do stavu lehké opilosti a všechno to na sebe vybalila. Samozřejmě jsem věděla, že mi neuvěří, a tak jsem mu to podala s trochou nadsázky, aby si nemyslel, že jsem blázen. „Jsem Kristova sestra“, a zase chci vstát a zmizet.

„Myslel jsem si to“, na to ten páprda a praštil se dlani do lepka-vého čela.

„Ale já nejsem nějaká řádová sestra, Kristova služebnice, já jsem opravdu pokrevní sestra Ježíše Krista.“

„Dyť já víím“, souhlasil nijak nevyveden z míry. Dělá si ze mě legraci?

„Doprovázela jsem ho cestou na Golgotu. Až do poslední chvíle jsem s ním byla, vyjela jsem na něj. A on jen „já víím, já víím“ a otekla hlava mu nekoordinovaně létala nahoru a dolů a do stran.

„Byla jsem zrovna na trhu, když si pro něj přišli. Všechno kolem rozmlátili, byli jako šílení. Prý se ptala i po mně, že prý jsem jeho sestra, tak že prý v tom jedu taky.“ Rozpovídala jsem se: „Chvilí jsem se ukrývala, ale stejně mě vyčmouchali. Jeden si mě vzal stranou a řekl mi, že ví o způsobu, jak ho můžu zachránit, a přitom si